

FELKÉSZÜLÉSÜNK A TALÁLKOZÁSRA

Amikor rendkívüli vendéget várunk a családban, igyekszünk felkészülni a fogadására. Rendbetesszük az otthonunkat, magunkat, ételt és italt készítünk, hogy megvendéghelhessük, esetleg még át is öltözünk addigra, mikorra esedékes a megérkezése.

A második advent eseményében visszatérő Jézus ilyen rendkívüli vendég, akinek a fogadására készülnünk kell. De mivel a visszajövetel időpontját nem ismerjük, csak a Bibliában kinyilatkoztatott prófétikus események sejtetik velünk, hogy már nincs sok idő hátra, ezért a felkészülésünkkel igyekeznünk kell. A második advent beteljesedésére figyelmeztető eseményekről Jézus azt mondta: *„mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt”* (Mt 24,33). Az időpontot ugyan nem tudhatjuk, de a megjövendölt események a második advent közeledtét mutatják, és egyben figyelmeztetnek a felkészülésre álló idő rövidségére. Jézus is ilyen értelemben figyelmeztette a mindenkori tanítványait: *„Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia”* (Mt 24,44).

Sokakat foglalkoztat az a gondolat, hogy mit jelent készen lenni az üdvösségre, mikor mondhatja azt el valaki, hogy én készen vagyok a Jézussal való találkozásra? A kérdés azért jogos, mert a Bibliából tudható, hogy Isten feltételt szab az országába való belépéshez, mivel így akarja megvédeni attól, hogy még egyszer feltámadhasson a bűn és megfertőzhesse a teremtett világot. Isten biztosít bennünket arról, hogy *„nem lesz kétszer veszedelem”* (Náh 1,9), nem kell félnünk attól, hogy a bűn szörnyű világa újra feltámad.

A Biblia világosan elmondja, kik részesülhetnek abban a kegyelemben, hogy joguk legyen az új Földet birtokba venni, és rajta élni az örökkévalóságon át. Isten csak annak adja az új Földön élés ígéletét, *„aki mindvégig állhatatos marad”* (Mt 24,13) Isten mellett. Pál apostol felsorol néhány negatív jellemvonást, amivel azt szeretné érzékeltetni, hogy kik nem juthatnak soha Isten országába. *„Irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek”* (Gal 5,21). Akiknek életében viszont a Szentlélek befolyásaként alakul ki és válik láthatóvá a *„szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény”* (Gal 5,22-23).

A rossz jellemtulajdonság önmagában senkit sem zár ki a mennyeknek országából, csak akkor válik kizárási tényezővé, ha valaki nem akar tőle megszabadulni. Ezért Isten Igéje határozott küzdelemre szólít mindenkit a természetében lévő rossz tulajdonságokkal szemben: *„Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatattál”* (1Tim. 6,12.). *„Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem”* (Jel 21,7).

János apostol is megerősíti a Jelenések könyvében, hogy kik léphetik át az Isten országa fővárosának, az új Jeruzsálemnek a kapuit. *„Nem megy abba be semmi tisztátalan, sem a ki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé”* (Jel 21,27). Mert *„ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, az a tűznek távába vetteték... Ez a második halál, a tűznek tava”* (Jel 20,14-15). Erre az ígéletre gondolt Jézus, amikor tanítványait oktatva figyelmeztette őket, hogy minek érdemes örülni. *„Ne azon örüljeteK, hogy a lelkek*

néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben” (Lk 10,20).

Itt most csak néhány szempontot tudunk érinteni, és azt is csak általánosságban, hogy mi képezi Isten népe számára a felkészülés feladatát, mit kell tenni annak érdekében, hogy bárki is elmondhassa magáról azt, nemcsak készülget, hanem készen is van a Jézussal való találkozásra.

Mivel az erkölcsi törvény képezi a jellemünk megvizsgálásának alapját Isten előtt, ezért a törvény tükrében nekünk is naponta kell megvizsgálni magunkat. *„Az igének pedig megtartói legyetek, és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az igének, és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében” (Jak 1,22-25).*

Pál apostol szerint *„a törvénynek betöltése a szeretet”* (Róm 13,10), a szeretet forrása pedig Isten, hiszen *„az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne”* (1Jn 4,16). Ezért a törvénnyel való megvizsgálásunk valójában az *„Isten képére és hasonlatosságára”* (1Móz 1,26-27) való átváltozásunk valóságát méri. Vagyis azt ítéli meg, hogy a Jézussal való közösségünk közben mennyire lettünk *„azok által az isteni természet részesei”* (2Pét 1,4). Jakab apostol ezért arra figyelmeztet: *„úgy szóljatok és úgy cselekedjétek, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni”* (Jak 2,12). János apostol pedig már a végeredményre fókuszálva írja azt: *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba”* (Jel 22,14).

Ha pedig Isten Lelke az erkölcsi törvény által képes a szeretetadásunk mértékét formálni és növelni bennünk, akkor már mi is gyűjtöttünk szívünkbe a Szentlélek olajából, ahogyan tették ezt a tíz szűzről mondott jézusi példázatban az okos szüzek. Ez az edényben való olajgyűjtés ugyanis egy lelkiületbeli felkészülésre mutató jelkép, a megszentelődésben való fejlődésünket jelzi. A Szentlélekel való feltöltekezésünkre mutató jelkép, amikor a Szentlélek irányítása alatt élünk: *„Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai”* (Róm 8,14).

A szólótőkéről való példázatában Jézus nagyon tömören összegezte azt a szükségletünket, hogy itt a bűn világában mennyire fontos a Krisztussal való élő kapcsolatunk. Négyszer mondta el ebben a tanításában azt a summázó kijelentését, hogy *„maradjatok én bennem, és én is ti bennetek”* (Jn 15,4). Ezzel pedig azt érzékeltette, hogy a Vele való élő kapcsolatunknak ez a lényege, ilyen módon kell megvalósulnia. Jézusnak ez a kijelentése a lehetséges kapcsolatunk kétféle dimenziójára mutat rá. Eszerint nemcsak nekünk kell és lehet Krisztusban élni, hanem Krisztus is szeretne bennünk lenni. Ezért ezt a két kijelentést nekünk is különválasztottan kell kezelnünk és értelmeznünk.

Krisztusban lenni azt jelenti, hogy az Ő igazságába öltöztünk, ezért úgy állhatunk meg Isten ítélőszéke előtt, mintha soha egyetlen bűnt sem követtünk volna el. *„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban”* (1Jn 4,17). *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Róm 8,1). Ez azonban csak egy Jézustól ajándékba kapott megigazítást jelent a megítéltetésünkhöz. Jézusnak a királyi mennyegzőről mondott példázatában is így kapott ajándékba minden vendég egy mennyegzői ruhát, hogy joguk legyen bemenni a mennyegzői vacsorára. Ez a ruha jelképezi

Istennek igazságát, amihez Jézus Krisztus által juthatunk hozzá. Mert *„Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazoké lehet, akik hisznek. Mert nincs különbség”* (Róm 3,22).

Amikor viszont Krisztus van bennünk, az már a természetünk megváltozását, vagyis megszentelődését jelenti, a naponta megváltozó és megújuló életünket. Amíg a Krisztusban elrejtett életünk csak jogot ad az örök életre, amikor már Krisztus van bennünk, az alkalmassá is tesz a mennyei életre, mert naponta és folyamatosan befolyást gyakorol ránk az élet minden területén. Sok ember lelki életét törte már derékba az a tévedés, hogy nem különböztette meg egymástól ezt a két helyzetet, vagyis, hogy csak ő van Krisztusban vagy Krisztus is benne él-e?

Ha valóban elfogadtuk Jézust személyes Megváltónknak, akkor a vele való közösségünk mindkét dimenziójának működnie kell bennünk. Nem elég, ha valaki elfogadja Jézust mint személyes Megváltóját, úgy is el kell fogadjuk Őt, mint életünk Urát, aki úgy akar bennünk lenni, hogy vezetni, befolyásolni és átalakítani akarja a természetünket, belülről, a szívünk indulatain és hajlamain keresztül. Ezért *„minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet”* (Péld 4,23). Ha ugyanis Krisztus él benned, akkor a szívedből csak tiszta, nemes és szent dolgok fognak felszínre jönni.

Ez a Jézussal való közösség mindenekelőtt a gondolkodásunkban fog komoly változást eredményezni. Pál apostol szerint ettől a változástól megszűnik az énközpontú gondolkodás, mert a Krisztus-központú élet váltja fel: *„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus”* (Gal 2,20).

Amikor Pál még farizeus volt, ő is énközpontúan élte az életét, – a saját cselekedetei körül forgott minden gondolata.

Felfuvalkodottságában azt hitte magáról, hogy „*törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen*” (Fil 3,6) életet él. A Jézussal való találkozása azonban meg tudta változtatni a gondolkodását és az egész életét is. Ide jut a nagybetűs „ÉN”, amikor találkozik Krisztussal, teljesen háttérbe szorul, hogy ettől kezdve csak Krisztus legyen minden mindenben.

Mindezek hátterén meg kell értenünk, hogy a Jézussal való találkozásra és az új Jeruzsálembe való belépésre csak akkor vagyunk készen, ha már nem a saját igazságunkban bízva akarunk megfelelni, hanem Krisztus igazságának birtokában. Pál apostolnak is ezt kellett megérteni: „*találtassam Ő benne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján*” (Fil 3,9). „*Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, Aki által van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk*” (Róm 5,1-2).

Akik már itt a bűn világában is azon igyekeznek, hogy Krisztussal ilyen bensőséges közösségben éljenek, azok örömben ujjongva fognak felkiáltani, amikor végre meglátják Jézust visszajönni az égnek felhőiben, dicsőségének királyiszékében, a mennyei angyaloktól kísérve. „*És szólak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!*” (Ésa. 25,9.). Jézus dicsőséges visszajövele egy rendkívül csodálatos esemény és személyes élmény lesz a megváltottaknak.